

Mnogovrstne novice.

* V neki državi severne Amerike, kjer je 40.000 žensk več ko moških, je napravilo čez tisoč žensk peticijo, naj bi se moškim dovolilo jemati v zakon po dve, tri, štiri ženske in še več. Vendar ima ta peticija v sebi nek stavek, ki sam na sebi že stori izpeljavo te peticije nemogočo. Ženske namreč zahtevajo, da bi se dovolilo moškemu jemati po več žensk v zakon le potem, ako bi vse druge žene, ki jih že ima, dale svoje privoljenje k temu, da si vzame še eno. Če so Amerikanke take, kakor naše ženske, se ni nikdar nadjati možu, da bi prva, druga, tretja itd. privolila, da si vzame še eno. — Tudi tega ne povedó listi, ki so prinesli to novico, ali je med ženskami, katere so podpisale peticijo, le ena sama omožena.

* 12. dne t. m. je v Gradcu umrl v 72. letu svoje starosti nemški pesnik Vincencij Cuzner, rojen v Škofji Loki na Kranjskem. Skonca se je bil namenil študirati, pa ker mu stariši niso bili premožni, je moral lotiti se kupčijstva, s katerim si je v kratkem pridobil toliko premoženja, da je mogel živeti brez skrbi svoji pesniški žili. Priobčil je po raznih nemških časnikih mnogo pravličnih pesmi, tudi je dal več zbirk takih pesmi na svetlo, ki so bile nemškemu občinstvu prav všeč. —

Naši dopisi.

V Gorici 12. jun. — Tudi to diši po — napredku. Kar smo pred leti gledé nekega trgovca slišali poročati z Dunaja, posnema se že v glavnem provincijalnem mestu Gorici: — truplo umorjenčeve se oddá na pošti, da bi se sled za morilcem zgubil! Dne 13. t. m. je prineslo na tukajšnjo pošto blizo 16letno dekle škatlo, češ, da je notri frišno sadje. Osebi, ki je škatlo oddala, je (izmišljeno) imé Valpurga Špiegl iz Sežane(?). Adresa (nemška) je bila: „Čestiti opatinji v Gradcu.“ Čez 3 dni je vrnila Graška pošta škatlo nazaj v Gorico, z opombo, da je ne more oddati zaradi nenatančne adrese, ker je v Gradcu več nunskih samostanov. En dan po vrnitvi je ležala škatla med drugo robo na dotičnem kraju. Ker se je čuden smrad po sobi širil, začeli so uradniki premišljevat in iskati, od kod bi prihajal, in so našli, da prihaja iz omenjene škatle. Škatlo tedaj uradno odpečatijo in odprejo, in kaj najdejo? — Novorojeno dete (mošk. spôla) že močno gnjilo! Nadaljna preiskava je prepuščena okrožni sodniji. — Hudobijo ali cinizem tega otrokomora kaže zlasti tudi ta okolnost, da se je truplo odposlalo na adresu nunske prednice. Denimo, da bi bil kateri samostan v Gradcu poslan sprejel — kakošni bi bili utegnili biti nadsledki?! In adresa se je gotovo s premislom tako naredila. — Pretekli ponedeljek 8. t. m. po noči sta se sprla nek mizar Jož. Rusijan in Jož. Podgrivec; Rusijan je Podgrivec-u nož v vrat zasadil, da je skoro na mestu obležal. Nesli so ga v bolnišnico; do sedaj ne vem še, ali je že umrl. Rusijana so koj zaprli. — V „Isonzo“-u, organu naših sedanjih mestnih gospodarjev, nahajamo nadroben načrt mnogih potrebnih naprav in olupšav z razkazom dotičnih stroškov vred. — Med novimi, res potrebnimi napravami so: nov vodotok, kopel, novo pokopališče, nova duhovnišnica pred stolno cerkvijo, mnogo novih ulic, ki bi se imele predreti skozi hiše v zlažsanje občevanja i. dr. Po liberalcih pomlajeno starešinstvo, v katerem nosijo zvonec letos izvoljeni „Isonzo“-vci, hoče prejšnje „nezmožne“ klerikalce osramotiti s tem, da mnogotero od njih izmišljenih naprav — izvrši(??). Ker so pa stroški za vse omenjene reči ogromni, nameravajo neki zajeti denar na posodo —

razen tistega zneska — se ve da — ki so ga prihranili pri procesiji na sv. rešnjega Telesa dan (8 gold.!!) — Tudi še nekaj družega zanimivega sem čital v našem „city“-listu. Prihodnjo nedeljo (14. t. m.) ima „počastiti“ naše mesto Tržaško filodramatično društvo „Talia“ in bodo tukaj velike reči v gledišči, pri Cattarini-u (gostilnici), z eno besedo — velika laška pobratimija*); še celó iz Karmina pride gori meščanska banda. Ali bodo tudi oni naši Slovenci zraven, ki so o Binkoštih v Ipavi laško-slovenski bratovski zvezi napivali, in ki mislijo menda v kratkem slovensk(?) izlet napraviti v Furlanijo, ne vem. Mene — lahko mi verjamete — puščajo take veselice vkljub 23 R. stopinjam voščine, v kateri zdaj pišem, mrzlega, kakor led. Edina reč, ki bi me utegnila spraviti iz enakodušja, je ta, če bi res naš ljubeznjivi oče „magnificus“, kakor „Isonzo“ naznanja, Tržaške goste uradno sprejel v véliki mestni dvorani. Kolikor dosedaj gospod županov takt(!) poznamo, ni nemogoče, kar „Is.“ pravi. — Vročino imamo tako hudo, da malo katero leto o tem času tako (+ 25° do 27° R. v senci). Polje je še zmirom lepo, ali bati se je suše.

V Gorici na Vidov dan. — e—. (*Petstoletnica mesta Ljubljanskega*.) Drage „Novice“! Nisem Vam sicer dopisnik, pa se vendar nadjam, da ne boste odrekle malega prostorčka mojim vrsticam, posebno ker veljajo slavi vašega rojstnega mesta Ljubljane. Pol meseca še, pa bo pet sto let, kar je postala bela Ljubljana glavno mesto Kranjske dežele, namreč 4. julija 1374.**). Ali bi ne bilo primerno, ko bi se ta zgodovinsko znameniti dan bolj slovesno obhajali, če že ne po deželi, pa saj v Ljubljani? Morebiti da katero Ljubljanskih društev to reč bolj na tanko pretehta. Najbolje, se ve, da bi bilo, ko bi za vezilo 500letnice Ljubljana postala tudi glavno mesto zedinjene Slovenije, kar je pa za zdaj prazna želja? Kaj pravite na to?

Iz Bohinja. (*Gorenskim čebelarjem*.) Večkrat sem že premišljeval in se prepričal, da bi našim Gorenskim čebelarjem koristilo, ko bi se vsako leto enega prvih dni meseca avgusta napravil v Lescah sejm za čebele; posebno dobro bi bilo pa to za naše Bohinjske in dolinske čebelarje. Znano mi je, da se samo iz Bohinja vsako leto najmanj 20 voz, to je, blizo 800 panjev čebel pred ajdovo pašo prodá, — zeló toliko, če ne več, pa skoraj gotovo tudi iz doline, to je iz Koroške Bele, Jesenic, Dovjega, Kranjske gore, Podkorena itd. Vse te čebele, in tudi kar jih Blejci prodajo, se morajo pa v Kranj na sejm voziti, ker bliže nobenega sejma za čebele nimamo. Do Kranja se pa iz Bohinja in tudi iz Doline v eni noči privoziti ne more; zaradi tega so Bohinjski in dolinski čebelarji primorani, svoje čebele po dve noči voziti, preden jih v Kranj pripeljejo. To jim pa prizadeva ne le samo velikih stroškov, ampak pogubi se tudi več ali manj čebel. Čebelarji morajo namreč s svojimi čebelami en dan nekje blizo Radolice ali Mošenj stati in čebele na pašo spustiti. Znano je pa, da v toplem poletnem času veliko čebel tudi na večer domú ne pride, ampak na cveticah prenočuje; še več jih zunaj ostane, če jih kaka ploha ali nevihta podnevi na paši vjame. Te čebele se drugi dan, ko jih solnce ogreje, zopet nazaj tje vrnejo, od kodar so prejšnji dan na pašo izletele; ker pa vozove, na katerih so bile naložene, že prejšnji večer naprej odpeljajo, se vse pogubé. — Sejm za čebele v Lescah bi pa tudi Blej-

*) Gorico boste zastopali društvi „filodramatično“ in „gimnastično.“ Pis.

**) 15 let pozneje, 15. junija 1389 pride Srbska pod Turški jarem.